

ע"פ 559/22 - מדינת ישראל נגד לואי יחיא, אזהר שוק

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 559/22

ע"פ 787/22

כבוד השופט י' אלרון
כבוד השופטת י' וילנר
כבוד השופט ע' גרוסקופף

לפני:

מדינת ישראל

המעוררת:

נגד

לואי יחיא
אזהר שוק

המשיב בע"פ 559/22:

המשיב בע"פ 787/22:

הודעות ערעור על גזרי דינו של בית המשפט המחוזי
חיפה (כב' השופט א' פורת) מיום 30.12.2021 ומיום
20.1.2022 בתיק פ 019215-09-21

כ"ג באדר א' התשפ"ב (24.02.2022)

תאריך הישיבה:

עו"ד הדר פרנקל

בשם המעוררת:

עו"ד פאדישרקאוי
עו"ד פארס בריק

בשם המשיב בע"פ 559/22:

בשם המשיב בע"פ 787/22:

פסק-דין

השופטת י' וילנר:

1. לפנינו שני ערעורים (שהדיון בהם אוחד) על גזרי-דין של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט א' פורת) בת"פ 19215-09-21, מיום 30.12.2021 ומיום 20.1.2022. בגזר הדין הראשון נגזרו על המשיב בע"פ 559/22 (להלן: לואי) 11 חודשי מאסר בפועל, 12 חודשי מאסר מותנה ותשלום פיצוי למתלון בסכום של 1,000 ש"ח. בגזר הדין השני נגזרו על המשיב בע"פ 787/22 (להלן: אזהר) 18 חודשי מאסר בפועל ו-10 חודשי מאסר מותנה.

רקע

2. ביום 13.9.2021 הגישה המערערת בשני הערעורים שבכותרת כתב אישום לבית המשפט המחוזי המייחס ללואי ביצוע עבירה של שידול להצתה, ולאזהר ביצוע עבירה של הצתה. על-פי עובדות כתב האישום, לנוכח פטוריו של לואי מחנות ירקות שבה עבד, גמלה בליבו החלטה לנקום במעסיקו לשעבר (להלן: המתלון). לשם כך פנה לואי לאזהר ושידל אותו להצית את רכבו של המתלון תמורת סכום כסף. על רקע זה פנה אזהר למכרו (להלן: יבגני), וביקש ממנו ליטול עמו חלק בהצתת רכבו של המתלון. ביום 24.8.2021, בשעות הערב, הגיעו אזהר ויבגני לתחנת דלק בנהריה, ובעזרת אדם נוסף (להלן: אברהם) שלבקשתם יצר מצג שווא שלפיו הוא מתדלק את רכבו באמצעות אחת המשאבות, מילאו השניים בקבוק שהביאו עמם בדלק. לאחר מכן, לבקשת אזהר, הסיע אברהם את השניים לביתו של המתלון. בהגיעם סמוך לבית המתלון, ירד יבגני מן הרכב כשהוא מצויד בבקבוק הדלק, ניגש לעבר רכבו של המתלון, שפך דלק על חלקו האחורי והצית אותו בעזרת מצית. אזהר דיווח ללואי שהרכב הוצת והשלושה נמלטו מן הזירה. כתוצאה מן האירוע המתואר נגרם נזק לרכבו של המתלון, ויצוין כי עוברי אורח שהבחינו בדלקה פעלו לכיבוייה.

3. למען שלמות התמונה יצוין, כי נגד יבגני הוגש כתב אישום נפרד לבית המשפט המחוזי בחיפה. יבגני הודה במיוחס לו, וביום 20.12.2021 גזר עליו בית המשפט המחוזי (כב' השופט ד' פיש) 30 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים (ת"פ 19296-09-21). ערעור שהגיש יבגני על גזר הדין שניתן בעניינו לבית משפט זה, עודנו תלוי ועומד (ע"פ 783/22).

4. בהכרעת-דין של בית המשפט המחוזי מיום 23.12.2021 הורשע לואי (על-פי הודאתו) בשידול להצתה, עבירה לפי סעיף 448(א) + סעיף 30 + סעיף 34 לחוק העונשין, תשל"ז-1977; ובהכרעת דין מיום 20.1.2022, הורשע אזהר (על-פי הודאתו) בהצתה, עבירה לפי סעיף 448(א) + סעיף 29 לחוק זה.

5. ביום 30.12.2021 נשמעו טיעונים לעונש בעניינו של לואי. המערערת הדגישה את התכנון הקפדני שקדם לביצוע העבירה; את חלקו של לואי כמחולל העבירה; ואת הנזק הפוטנציאלי שעשוי היה להיגרם כתוצאה מהצתה בשעות ערב ובסמיכות לבתי מגורים. על רקע כל האמור, עתרה המערערת לקביעת מתחם ענישה שנע בין שנתיים לארבע שנות מאסר בפועל, וטענה כי יש לגזור את עונשו של לואי ברף התחתון-אמצע של המתחם שנקבע.

מנגד, לואי טען כי ביצע את העבירה אך לנוכח מצוקה כלכלית שאליה נקלע בשל פטוריו מעבודתו; והטעים כי כלל לא נכח בזירת האירוע בשעת מעשה וכי לא נגרם נזק משמעותי לרכבו של המתלון. בכל הנוגע לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, לואי ציין כי הודה במיוחס לו בהזדמנות הראשונה; כי הוא שוהה במעצר מזה חמישה חודשים; כי אין לו עבר פלילי מכביד; וכי משפחתו מצויה במצוקה כלכלית קשה. לפיכך, עתר לואי לגזור עליו 5 חודשי מאסר בפועל, שאותם הוא השלים כאמור במסגרת מעצרו.

ביום 20.1.2022 נשמעו טיעונים לעונש בעניינו של אזהר. בכל הנוגע לקביעת מתחם הענישה, שבה המערערת על הטענות שהעלתה בעניינו של לואי. אולם, בהינתן עברו הפלילי המכביד של אזהר, סברה המערערת כי יש לגזור את עונשו ברף העליון של מתחם הענישה.

אזהר טען, בעיקרו של דבר, כי יש להבחין בין עניינו-שלו ובין עניינו של יבגני, אשר הצית בפועל את רכבו של המתלונן. בהתייחסו לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, טען אזהר כי הודה במיוחד לו טרם שמיעת הראיות; וכי לא היה מעורב בפלילים מאז הרשעתו בהליך הקודם (שהסתיים בשנת 2020).

גזר הדין בעניינו של לואי

6. בגזר-דינו מיום 30.12.2021, עמד בית המשפט המחוזי על כך שמעשיו של לואי פגעו באינטרס החברתי שעניינו שמירה על שלום הציבור ובטחונו, והטעים כי הדברים מקבלים משנה תוקף משמדובר בהצתה שבוצעה באזור מגורים. בנוגע לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נקבע כי לואי "לא שלח ידו בעצמו בהצתה, הגם שהיה מחולל העניין"; וכי היקף הנזק שנגרם לרכבו של המתלונן לא הוברר, אם כי נראה שמדובר אך בנזק חלקי. בית המשפט המחוזי ציין כי מדיניות הענישה ביחס לעבירת ההצתה היא תלוית נסיבות, כך שיש לבחון "מה הוצת, היכן, אופן ההצתה ועוד". בנסיבות העניין, נקבע כי מתחם הענישה ההולם נע בין 11 ל-36 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשי מאסר על-תנאי ופיצוי לנפגע העבירה.

7. בקביעת עונשו של לואי בתוך מתחם הענישה, צוינו הודאתו של לואי בהזדמנות הראשונה; היותו אב לילדים קטנים; הרקע שקדם לביצוע העבירה כפי שתואר מפי לואי; העובדה שעברו הפלילי אינו מכביד; והחרטה שהביע על מעשיו. לנוכח כל האמור, נגזרו על לואי 11 חודשי מאסר בפועל; 12 חודשי מאסר על-תנאי לבל יעבור במשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר עבירה של הצתה; ופיצוי למתלונן בסכום של 1,000 ש"ח. בית המשפט המחוזי ציין כי במהלך הטיעונים לעונש הוגש לעיונו פסק הדין שניתן בעניינו של יבגני; והבהיר כי הוא אינו סבור שיש בקביעות שנכללו בו כדי להשליך במישרין על הענישה ההולמת בעניינו של לואי, וזאת בשים לב לעברו הפלילי המכביד של יבגני ובהתחשב בחלקו הממשי בביצוע ההצתה עצמה.

גזר הדין בעניינו של אזהר

8. ביום 20.1.2022 ניתן גזר-דין בעניינו של אזהר. בתוך כך, נקבע כי מידת פגיעתו של אזהר בערכים המוגנים האמורים מצויה ברף הבינוני, וזאת בשים לב להיעדר מעורבותו במישרין במעשה ההצתה עצמו; וכן לנוכח היקף הנזק שנגרם, אשר לא הוברר במסגרת כתב האישום. לנוכח המקובץ וכן בשים לב למדיניות הענישה ביחס לעבירת ההצתה בהתחשב במסוכנות הטמונה בה - קבע בית המשפט המחוזי כי מתחם הענישה ההולם נע בין 14 לבין 36 חודשי מאסר בפועל.

9. בקביעת עונשו של אזהר בתוך מתחם הענישה, התחשב בית המשפט המחוזי בהזדמנות הראשונה; בנסיבות חייו; ובעברו הפלילי הכולל הרשעות שונות בעבירות מתחום הרכוש והסמים. בסופו של דבר, נגזרו על אזהר כאמור 15 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים כמפורט לעיל. בית המשפט המחוזי הורה על הפעלת עונש המאסר

המותנה בן 6 חודשים שעמד כנגד אזהר בשל הרשעתו בעבר בביצוע עבירה של גניבה, באופן שמחציתו תהא חופפת לעונש שנגזר עליו במקרה דנן ומחציתו האחרת תרוצה במצטבר. זאת, כך נקבע, בשל המכנה המשותף בין עבירת הגניבה ובין עבירת ההצתה – פגיעה ברכוש. ביחס לפיצוי למתלונן, נקבע כי בהתחשב בכך שהיקף הנזק לא הוברר ולנוכח מצבו הכלכלי הקשה של אזהר שלא היה מעורב בהצתה עצמה – אין מקום לפסוק פיצוי.

טענות המערערת בע"פ 559/22

10. לטענת המערערת, מתחם הענישה שקבע בית המשפט המחוזי אינו הולם את חלקו של לואי כמחולל האירוע, ואף לא את חומרת העבירה והסיכון שנשקף ממנה לחיי אדם. אשר לחלקו של לואי בביצוע העבירה, נטען כי בית המשפט המחוזי שגה בקבעו כי העובדה שלואי לא שלח ידו בהצתה עצמה מהווה נסיבה מקלה, שכן קביעה זו אינה עולה בקנה אחד עם האמור בסעיף 34ד חוק העונשין, התשל"ז-1977 שלפיו "כל דין החל על הביצוע העיקרי של העבירה המושלמת חל גם על נסיון, שידול, נסיון לשידול או סיוע, לאותה עבירה". בהקשר זה נטען, כי החרیגה ממצוות המחוקק אך בשל אי-הימצאותו של המשדל במקום ביצוע העבירה והעובדה שלא לקח בה חלק פעיל, חוטאת למהות תפקידו של המשדל ולחומרה הרבה שבמעשיו. לפיכך, המערערת טוענת כי העובדה שלואי "לא שלח ידו בעצמו בהצתה" מהווה נסיבה שיש בה דווקא כדי להחמיר את עונשו של לואי, אשר יזם ביצוע עבירה פלילית מתוך נקמה, והרחיק עצמו מן המעשה באמצעות תשלום לאחרים כדי שיבצעו אותה עבורו. המערערת מדגישה את מעורבותו הממשית של לואי בביצוע העבירה – החל משלב התכנון, דרך גיוס המבצע ועד לקבלת דיווח על השלמת המעשה ממבצעיו בפועל.

11. אשר לגזירת עונשו של לואי בתוך המתחם, נטען כי בית המשפט המחוזי שגה בכך שגזר על לואי עונש נמוך במידה ניכרת מזה שנגזר על יבגני, אך בשל עברו הפלילי של יבגני והעובדה שהיה המצית בפועל. לנוכח היקף מעורבותו של לואי במעשה, נטען כי ראוי היה לגזור עליו עונש קרוב יותר לזה שנגזר על יבגני.

טענות המערערת בע"פ 787/22

12. המערערת שבה, בעיקרו של דבר, על הטענות שהעלתה בערעורה כלפי גזר-דינו של לואי בכל הנוגע לחומרתה של עבירת ההצתה ומתחם הענישה הראוי. לעניין המיקום בתוך המתחם, המערערת סבורה כי לא היה מקום לגזור את עונשו של אזהר ברף התחתון של מתחם הענישה שנקבע. זאת, כך נטען, משעומד לחובתו עבר פלילי מכביד – 17 הרשעות קודמות בעבירות מתחום האלימות, הרכוש, הסמים, והאיומים – כאשר גזר הדין האחרון בעניינו של אזהר ניתן אך בשנת 2020.

טענות המשיבים

13. המשיבים סומכים ידיהם על גזר-דינו של בית המשפט המחוזי, אשר, כך נטען, שקל את מכלול הנתונים בעניינם. נוסף על כך, המשיבים טוענים כי רף הענישה בעבירות הצתה אינו אחיד ונע בין השתת עונש מאסר בדרך של עבודות שירות לבין עונש של מאסר מאחורי סורג וברית. בהתאם לכך, לטענתם, העונשים שהושטו עליהם הולמים את המעשים שבהם הורשעו ומתיישרים עם מדיניות הענישה הנוהגת.

המשיבים שביסוסם ציינו את הודאותיהם של במוקדם שלה הליך; את הנזק והזניח שנגרם לרכבו שלה מתלונן; ואת העובדה שהביע וחרטה הכנה. בעניינו של לואי, צוינו גם נסיבותיו האישיות והכלכליות ובהן תמיכתו באמו המבוגרת ובילדיו הקטינים וכן התנהלותו הראויה במסגרת המאסר.

דין והכרעה

14. לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים שלפנינו, מזה ומזה, באתי לכלל מסקנה כי יש לקבל את שני הערעורים. אבאר להלן את נימוקיי לכך.
15. כלל ידוע הוא שערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בעונש שהושת על-ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים שבהם ניכרת חריגה קיצונית ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים או כאשר נפלה טעות מהותית ובולטת בגזר הדין (ראו: ע"פ 4456/21 מדינת ישראל נ' אבו עבסה, פסקה 14 (23.1.2022); ע"פ 159/22 מדינת ישראל נ' אבו תאיה, פסקה 13 (2.3.2022); ע"פ 577/22 מדינת ישראל נ' אוחנינה, פסקה 9 (6.3.2022)). כפי שיובהר להלן, המקרה שלפנינו אכן נמנה עם אותם מקרים חריגים שבהם מתחייבת החמרת העונשים שהושתו על המשיבים בשני הערעורים.
16. לא אחת עמד בית משפט זה על חומרתה של עבירת ההצתה ועל הצורך להיאבק בה באמצעות ענישה ממשית ומרתיעה, בהדגישו את פוטנציאל הנזק המשמעותי הטמון בה ואת חוסר היכולת לשלוט בתוצאותיה.
17. אציין כי גם במקורות ניתנה הדעת למאפייניה הייחודיים של האש, ולחוסר השליטה של המצית על תוצאותיה. האש היא אחד מ"ארבעה אבות נזיקים", שהם הבסיס לדיני הנזיקין בהלכה היהודית (השור, הבור, המבעה, וההבער; ראו: משנה, בבא קמא א, א). המקור לכך מצוי בתורה – "כִּי תֵצֵא אֵשׁ וּמִצָּאָה קִצִּים וְנֶאֱכַל גִּדִּישׁ אוֹ הַקֶּמֶה אוֹ הַשָּׂדֶה, יִשְׁלַם יִשְׁלַם הַמִּבְעֵר אֶת הַבֵּעֵה" (שמות כ"ב ה'). רש"י מבהיר, כי "אף על פי שהדליק בתוך שלו והיא יצאה מעצמה על-ידי קוצים שמצאה חייב לשלם לפי שלא שמר את גחלתו שלא תצא ותזיק".
- בגמרא מובאת דעתו של רבי יוחנן באשר לטעם לחייב אדם בגין נזקים שנגרמו על-ידי אש שהבעיר – "אֲשׁוּ משום חֲצִי". בהתאם לדעה זו, הפעולה של הצתת אש דומה במהותה לפעולה של יריית חץ, בכך שהנזק הנובע מהאש מתחיל אמנם במקור ההצתה, אך מתפשט מעבר אליו (בדומה לחץ שנורה מהקשת, אשר יכול לעשות נזק במרחק רב ממנה) (בבלי, בבא קמא כב, א). דהיינו – כאשר אדם מצית אש, הוא מודע להשלכותיה, ולכן כבר בשעת ההדלקה, מוטלת עליו אחריות על הנזקים שעלולים להיגרם כתוצאה ממנה. ובלשונו של רבי לוי בן גרשום (מחכמי צרפת במאה ה-14) בפירושו על הפסוק הנזכר לעיל: "וראוי שתדע, כי האדם יתחייב באש משום חציו; וזה, כי כמו שהחץ מזיק מזולת מי שיגע מי שירה אותו בנזק, כן הענין באש. וכמו שהחץ יתנועע מההנעה אשר הניע אותה מי שירה אותו, אם לא ימנעהו מונע, כן האש ימשך ויתנועע מצד הטבע שחדש בו המדליק אותו במקום הראוי שימשך שם מצד טבעו; ואין לאש התחלה אל שלא יתנועע אחר שהובער, כמו שאין לחץ התחלה אל שלא יתנועע אחר שיורוהו".

18. לא בכדי אפוא קבע המחוקק עונש חמור של עד 15 שנות מאסר בגין עבירת ההצתה (סעיף 448 לחוק

העונשין), שכן "מעשה הצתה ראשיתו ידועה, ואחריתו מי ישורנה" (ע"פ 4311/12 סורני' מדינת ישראל, פסקה 3 (8.11.2012); ע"פ 3149/16 אזברגה' מדינת ישראל, פסקה 5 (9.11.2016); ע"פ 2356/17 רגבי' מדינת ישראל, פסקה 6 (29.6.2020)). עודהודגש בפסיקה כי ביצוע עבירת ההצתה, לא כלשון באופן שהיה עלול להוביל לקיפוח חיי אדם, מחייבה שתעונש מאסר בפועל (ראו: עניין אזברגה, שם; ע"פ 7205/15 ויינבלט' מדינת ישראל, פסקה 13 (14.7.2016); ע"פ 6720/16 מדינת ישראל' פלוני, פסקה 9 (7.3.2017)).

19. בענייננו, בית המשפט המחוזי ראה את הנסיבות שבהן לואי "לא שלח ידו בעצמו בהצתה" ואזהר "לא היה מעורב במישורין במעשה ההצתה", כנסיבות מקלות, שמפחיתות מהחומרה הנלווית לעבירת ההצתה. דעתי בעניין זה שונה.

20. לא פעם עמד בית משפט זה על חומרתו היתרה של מעשה השידול, בציינו כי אלמלא המשדל, העבירה שבוצעה בסופו של יום כלל לא הייתה באה לעולם (ראו: ע"פ 6095/08 סלומון נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (29.12.2008); ש"ז פלריסודות בדיני עונשין כרך ב' 229 (התשמ"ז); יורם רבין ויניב ואקי דיניעונשין כרך א 609 (מהדורה שלישית, 2014)). ברוח זו נקבעו בע"פ 7894/03 מסראווה נ' מדינת ישראל (18.2.2008) הדברים הבאים:

"השידול הוא אמנם צורת שותפות עקיפה ('חיצונית'), אך הוא גם צורת שותפות ראשית לאירוע עברייני. המשדל הוא שותף ראשי, בשל תרומתו המהותית והמכריעה להתרחשות העבירה, שהרי הוא 'האב הרוחני' של העבירה, וללא תרומתו - לא היה המבצע העיקרי ניגש לביצוע" (שם, פסקה 47; עוד ראו: רבין וואקיבעמ' 612-614 (מהדורה שלישית, 2014)).

ואכן, החומרה שיוחסה למעשה השידול, כאמור, קיבלה ביטוי בדין במובן זה שעונשו של המשדל השווה לעונשו של המבצע העיקרי (סעיף 34ד לחוק העונשין; ראו גם: ע"פ 8469/99 אסקין נ' מדינת ישראל, פ"ד נה (2) 82, 65 (2001); ע"פ 3344/14 וידבסקי נ' מדינת ישראל, פסקאות 13-14 (5.7.2015)).

21. לנוכח תפיסתנו את המשדל כ'אב הרוחני' של העבירה, אני סבורה כי אין מקום להקל בעונשו של משדל אך משום שהוא לא נכח בזירת האירוע בשעת מעשה, כפי שקבע בית המשפט המחוזי ביחס ללואי. מטבע הדברים, ובפרט בעידן המודרני, לא נדרשת נוכחות פיזית של עבריין בזירת הפשע כדי לבצע את מעלליו הנלוזים; וחומרת המעשים אינה בהכרח פוחתת אך בשל ההיעדרות הפיזית ממקום ביצוע העבירה. ודוק: יחס מקל כלפי מי שאינו נוכח בזירה, אך בשל היעדרותו זו, משמעותו כי לא ימוצה הדין עם מנהיגי קבוצות עבריינים אשר יוזמים את ביצוע העבירה, מתכננים אותה ודואגים כי היא תבוצע באמצעות "שלט רחוק" על-ידי "חיילים" הסרים למרותם (ראו והשוו: דנ"פ 1294/96 משולס' מדינת ישראל, נב (5) 1, 30-32 (1998)). בנסיבות מסוימות, ניתן אף לומר כי ניצול מעמדו של אדם, כספו, או קשריו החברתיים כדי לרתום אחרים לעבירות שהוא חפץ בביצוען, ראוי שייזקף דווקא לחובתו של אותו אדם, אשר גרם במעשיו להרחבת מעגל מבצעי העבירה.

22. כפי שתואר לעיל, לואי היה מחולל האירוע והרוח החיה שמאחורי מעשה ההצתה; הוא יזם מעשה נקם כלפי מעסיקו לשעבר (המתלונן), אך בשל פיטוריו מעבודתו. לואי גייס לצורך כך, תמורת תשלום, את אזהר, ושכנע אותו להצית את רכבו של המתלונן באזור מגורים ובשעות הערב שבהן שוהים מרבית התושבים בבתייהם. מעורבותו של לואי במעשה ההצתה והפיקוח על אופן ביצועו, באה לידי ביטוי גם בכך שהלה קיבל דיווח מאזהר מיד לאחר השלמת ביצועו.

בכל אלה יש כדי להוביל דווקא להחמרה בעונשו של לואי, ובוודאי שלא מדובר בנסיבה מקלה כפי שנקבע על-ידי בית המשפט המחוזי.

באשר לאזהר, יוזכר כי הוא נרתם לביצוע המשימה, דאג להצטייד מבעוד מועד בחומר דליק, תוך הסתייעות באחר, והכל כאמור תמורת בצע כסף. אומנם יבגני הוא זה אשר הצית בפועל את רכבו של המתלונן, אך אזהר הוא אשר רתם את יבגני לביצוע ההצתה ונטל חלק מלא בהכנות שקדמו לה.

23. המסקנה הנגזרת מן האמור לעיל היא, אפוא, כי עונשי המאסר שנגזרו על לואי ואזהר מקילים עמם באופן חריג. זאת, כאמור לעיל, בשים לב לחומרת מעשיהם של המשיבים – הנובעת מהתכנון המוקפד של מעשה ההצתה; מן המעורבות המקיפה בשלבי הביצוע השונים; ומן הסכנה הפוטנציאלית החמורה שנסקפה ממעשיהם לשלום הציבור ולביטחונם. לכל האמור יש להוסיף עוד כי בית המשפט המחוזי אף חרג בעניינם של שני המשיבים ממדיניות הענישה הנוהגת (ראו והשוו למשל: ע"פ 1846/13 עמאש נ' מדינת ישראל (1.12.2013); ע"פ 907/14 רחמים נ' מדינת ישראל (18.11.2014); ע"פ 5065/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 והאסמכתאות הנזכרות שם (22.12.2016); ע"פ 8347/19 מיהרט נ' מדינת ישראל (17.3.2020)).

24. לא למותר לציין, כי הצורך בהחמרת הענישה בולט גם על רקע הפער בין העונשים שנגזרו על לואי ואזהר לבין העונש שנגזר על יבגני – 30 חודשי מאסר; וזאת, בלי להביע עמדה בגורל הערעור של יבגני.

25. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה – קיים שוני משמעותי בין לואי ובין אזהר. כך, עברו הפלילי של אזהר מכביד למדי ולחובתו 17 הרשעות קודמות בעבירות של אלימות, סמים, רכוש ואיומים; בעוד שעברו הפלילי של לואי כולל הרשעה אחת משנת 2015, בעבירה של איומים. השוני בהיבט זה מצדיק הבחנה בין לואי ובין אזהר בכל הנוגע לגזירת עונשם בתוך המתחם (ראו למשל: ע"פ 8045/17 בראנסי נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (16.8.2018); ע"פ 2978/18 מדינת ישראל נ' עבד אל רחים, פסקה 12 (16.9.2018)).

26. סוף דבר: אני סבורה כאמור כי במקרה שלפנינו מתקיימות הנסיבות החריגות המצדיקות את התערבותנו בגזרי-דינו של בית המשפט המחוזי. באיזון בין השיקולים ובהינתן שערכאת הערעור אינה נוהגת למצות את מלוא חומרת הדין עם נאשמים שעונשם מוחמר – אציע לחברי לקבל את הערעורים ולהעמיד את עונשו של לואי על 18 חודשי מאסר בפועל ואת עונשו של אזהר על 21 חודשי מאסר בפועל, וכן הפעלת המאסר המותנה שנגזר עליו בהליך הקודם (ת"פ 39205-06-17), באופן שנקבע בבית המשפט המחוזי (מחציתו תהא חופפת לעונש של 21 חודשים ומחציתו האחרת תרוצה במצטבר), כך שבסך הכל ירצה 24 חודשי מאסר בפועל. שאר רכיבי גזרי הדין יעמדו בעינם.

ש ו פ ט ת

השופט י' אלרון:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט ע' גרוסקופף:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינה של השופטת י' וילנר.

ניתן היום, י"א באדר ב' התשפ"ב (14.3.2022).

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט
